

INHOUD

1. Voorwoord	2
2. “Voices”	3
3. Thema: Antiracisme en vrijheid	4
3.1 Antiracisme en vrijheid	4
3.2 De twee thema’s van de toekomstverkenning 2002	5
3.2.1 Activeren als doelstelling en methode: twee kanten van één medaille?	5
3.2.2 Solidariteit: koude wettelijkheid en/of warme menselijkheid?.....	5
3.3 Cultuurverschillen	6
3.3.1 Rolgedrag.....	6
3.4 Voorbij de discussie	7
4. Nuttig om te weten	8
4.1 Geschiedenis van Gent	8
4.2 Organogram van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur	10
5. Algemeen info	11
5.1 Tunesië	11

COLOFON

Federatie van Zelforganisaties in Vlaanderen vzw
Tolhuislaan 84 A
9000 GENT
Tel 09 235 26 30
Fax 09 235 26 39
e-mail: FZO.VL@skynet.be

redactieraad : Saban Gök, Mavambu Mavangu, Orhan Akdeniz, Ridvan Can

verantwoordelijke uitgevers : Mavambu Mavangu en Ridvan Can

Lay-out en vormgeving: Mustafa Sönmez en Ridvan Can

De auteur is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn bijdrage

1. Voorwoord

Samen met het nieuwe werkjaar heeft FZO-VL een nieuwe start genomen. Om de contacten, gevoelens en dialoog met de achterban te verbeteren zijn wij verhuisd naar een locatie waar wij beter gezien, gehoord en gekend zullen worden. Hoewel wij als bestuur er van bewust waren dat dit de nodige kosten en tijdverlies met zich mee zou dragen was iedereen overtuigd dat de tijd rijp was om verdere stappen te ondernemen. Vandaar onze verhuis.

FZO-VL wil zich vanaf heden nog meer engageren en zo veel mogelijk participeren aan platformen en overlegorganen. Wij willen ons ook laten vertegenwoordigen in beheersorganen van andere organisaties en verenigingen. Op die manier denken wij onze achterban beter te kunnen vertegenwoordigen en indien nodig hun woordvoerder te zijn. Daar ons personeelsbestand beperkt is zal deze opdracht ook onder de verantwoordelijkheden van onze beheersleden vallen. Over professionele vrijwilligers gesproken. Omwille van een tekort aan mensen en tijd moeten wij steeds een kosten-baten analyse maken en onze middelen zo rationeel mogelijk inzetten. Enkel wanneer wij denken dat de lidorganisaties duidelijke voordelen zouden kunnen hebben gaan wij in op vragen van derden.

De jongste maanden worden wij overspoeld met kritieken en analyses over het scheefgegroeide integratiebeleid. Zou dit iets te maken hebben met de (opkomende) verkiezingskoorts?

Als multiculturele federatie laat dit ons ook niet koud. Uiteraard zijn er sommige elementen verwaarloosd en andere niet in rekening gebracht tot nog toe. Het is echter achteraf gemakkelijk kritiek te uiten en te zeggen hoe het allemaal niet moet.

Natuurlijk is het zeer belangrijk om de fouten te vinden en durven luidop te zeggen. Maar het is minstens even belangrijk om te weten hoe wij deze fouten zouden kunnen wegwerken en met nieuwe alternatieven voor de boeg komen. Wij zijn voorstanders van constructieve kritiek. Als voorzitter van een socio-culturele overkoepelende Landelijke Vereniging zou ik belanghebbenden willen oproepen om samen te werken aan alternatieven. Als wij allen de reeds opgebouwde know-how, ervaringen en expertises zouden kunnen, willen en durven samen koppelen, dan ben ik overtuigd dat er meer zou bereikt kunnen worden.

Hierbij moeten wij wel constant denken aan onze doelgroep. Soms heb ik persoonlijk het gevoel dat er meer gewerkt wordt aan systemen en structuren dan aan de doelgroep.

Enfin, nu heb ik jullie waarschijnlijk opnieuw een beetje discussiemateriaal aangeboden. In ieder geval wens ik jullie veel leesplezier.

Wenst u te reageren, het kan altijd:

VOICES
FZO-VL
Tolhuislaan 84 A 9000 Gent
tel: 09 235 26 30 fax: 09 235 26 39
émail: FZO.VL@skynet.be

Saban Gök
Voorzitter FZO-VL

2. “Voices”

Voices is een driemaandelijks publicatie van FZO-VL.

Hierdoor hebben de aangesloten leden de mogelijkheid om hun ideeën, activiteiten, opvattingen,... bekend te maken bij een breder publiek.

Dit betekent echter niet dat niet aangesloten verenigingen of individuen geen bijdrage zouden kunnen of mogen leveren. Als pluralistisch en democratisch ingestelde federatie willen wij zoveel mogelijk stemmen (voices) laten horen. Ook al zijn het niet steeds de onze.

Alle onderwerpen die in meerdere of mindere mate in de interessesfeer van onze doelgroepen liggen mogen aan bod komen. Bij deze zijn al onze lezers en geïnteresseerden uitgenodigd.

De bijdragen kunnen ook in andere talen worden gepubliceerd.

Mensen die naast het schrijven ook intensiever met de publicaties willen bezig zijn kunnen zich ook kandidaat stellen tot het zetelen in de redactieraad.

Zijn er overtuigden. Jullie kunnen zich richten tot:

FZO-VL – redactieraad
Tolhuislaan 84 A – 9000 GENT
Tel 09 235 26 30
Fax 09 235 26 39
e-mail: FZO.VL@skynet.be

Ridvan Can
Directeur FZO-VL

3. Thema: Antiracisme en vrijheid

3.1 Antiracisme en vrijheid

Als iedereen werk heeft en in de welstand deelt, is er geen enkele reden om iemand aan te duiden als oorzaak voor een slechte gang van zaken. Pas als het minder goed gaat, kijken we om ons heen. Wie kan daar de oorzaak van zijn? Liefst een duidelijk herkenbaar iemand. En wie vindt niet al vlug in een fysiek herkenbare minderheid een aantal mensen die effectief een scheve schaats rijden? Overal, ook bij de meerderheid, zijn er natuurlijk mensen die evenzeer scheeflopen, maar als je ze daar niet zoekt, zul je ze er ook niet vinden.

Wie kwalen vooral bij mensen uit een uitwendig zichtbare minderheid zoekt, maakt het zich gemakkelijk en schiet vlug in de roos. Hij zal ze in verhouding minder vinden bij de meerderheid (want daar zoekt hij ze niet), en hij zal de velen niet zien, ook in de minderheid, die aan het oordeel niet beantwoorden.

Maar hoe moet het dan met mij als ik ook tot die minderheid behoor, nooit iets verkeerd doe, mijn belastingen betaal zoals een ander, voorbeeldig door het leven ga? Moet ik dan hangen omwille van die enkelen die uitwendig op mij lijken, gewoon omdat zij een overdreven aandacht krijgen?

Is dit niet de hoogste onrechtvaardigheid en onmenselijkheid die men zich kan indenken? Een hele groep mensen op basis van uitwendige kenmerken met de vinger wijzen en stigmatiseren, eventueel omwille van enkele onder hen (zoals er trouwens overal en tussen alle groepen mensen te vinden zijn), en dit omdat het in onze samenleving tijdelijk minder goed gaat? En wordt het niet al te bar als zelfs de minste aanleiding tot reële stigmatisering ontbreekt, zoals zo vaak gebeurt? Het is deze onrechtvaardige en ontmenselijke vorm van veralgemening die we racisme noemen. Zij doet mensen en een samenleving als geheel ontzettend veel onrecht aan. Zij maakt mensen onvrij. Iets goeds komt er nooit en nergens van.

Racisme knecht en maakt onszelf en de gehele samenleving tot slaven van kortzichtigheid. Racisme maakt doof en blind. Racisme zaait onvrijheid en leidt onvermijdelijk van tijd tot tijd tot uit de hand lopend geweld.

Gezonde en kritische solidariteit is het antwoord.

Sonmez M.
Medewerker FZO-VL

3.2 De twee thema's van de toekomstverkenning 2002

3.2.1 Activeren als doelstelling en methode: twee kanten van één medaille?

De voorbije decennia stond het concept welvaartsstaat sterk onder druk. De notie actieve welvaartsstaat gaf een duidelijk antwoord: enerzijds een samenleving waarin een zo sluitend mogelijk vangnet van de sociale zekerheid wordt bewaard en versterkt, maar anderzijds de uitgesproken verwachting om zich als burger actief en betrokken in deze samenleving te engageren.

Want voor wat (bescherming, verzorging, verzekering, ...) hoort wat (werken, participeren, bijdragen, ...).

Het is duidelijk dat de economische activering (loonarbeid) erg centraal staat. De hypothese klinkt immers – in alle eenvoud – helder: werk geeft inkomen, inkomen leidt naar volwaardige participatie, integratie en ontplooiing.

Hoe verhoudt deze activering zich tot de bestrijding van armoede en uitsluiting? Waar liggen de ethische, morele, financiële en organisatorische grenzen van de activering? Waar blijft de aandacht voor de sociale, politieke en culturele activering van arme en sociaal uitgesloten burgers? Welke instrumenten, actoren, ervaringen, inzichten, referenties enz. kunnen hierbij worden aangewend? Welke rol en inbreng zijn er weggelegd voor de mensen die worden beschreven als ‘de doelgroep’?

3.2.2 Solidariteit: koude wettelijkheid en/of warme menselijkheid?

Onze sociale zekerheid is een kunstwerk onder voortdurende constructie. Het is een uiterst belangrijk, collectief maar tevens complex beleidsinstrument. Het garandeert op de meest adequate en eerlijke wijze een zo hoog mogelijk welzijn voor zo veel mogelijk burgers. Daarvoor zijn er tal van wetten, regels, verplichtingen, formulieren, ... kortom een bestuurlijk kluwen en dus niet meteen een warme, menselijke cocon.

Tegelijkertijd bestaat er (gelukkig maar) ook heel wat spontane, vrijwillige solidariteit en onderlinge hulp van en tussen mensen. Gemeenschapsgevoel, filantropie, medemenselijkheid en andere ethische en morele motieven dienen hier als belangrijke inspiratiebronnen.

Over de relatie tussen beide belangrijke vormen van solidariteit en verbondenheid kunnen prangende vragen worden gesteld. Hoe verhouden de wettelijke, afdwingbare en geobjectiveerde systemen zich tot de vrijwillige en erg subjectieve vormen van intermenselijk solidariteit? Gelden er criteria of randvoorwaarden bij deze vrijwillige solidariteit? Bestaan er misschien verborgen bedreigingen voor de formele, verplichte solidariteit? Hoe kan men vrijwillige solidariteit stimuleren en organiseren? Welke methodes zijn hierbij aangewezen en in welke omstandigheden zijn zij daarbij of daarvoor noodzakelijk? Welke rol wordt weggelegd voor de arme, sociaal uitgesloten mensen zelf?

Van straks En nu ...
Toekomstverkenning congres over de bestrijding
van armoede en sociale uitsluiting

3.3 *Cultuurverschillen*

Hoewel de werkelijkheid veel ingewikkelder is dan men op papier kan zetten, proberen we hier toch een simpele uitleg te geven hoe verschillen tussen culturen ontstaan. We hebben gezien hoe de opvoeding in de eerste levensjaren al afhankelijk is van de opvattingen over de plaats van het individu in een samenleving. Opvattingen kunnen een samenleving veranderen, maar meestal veranderen opvattingen en ook opvoedingspraktijken langzaam. Omgekeerd, als er in een samenleving sterke veranderingen plaatsvinden, bijvoorbeeld door economische verbeteringen, dan brengt dit ook diepergaande wijzigingen met zich mee. De manier hoe mensen samenwonen en met elkaar omgaan en hun wijze van denken passen zich aan.

In de westerse, geïndustrialiseerde landen heeft er een verandering plaatsgevonden van het ‘positionele’ (rolbepaalde) naar het ‘persoonlijke’ gezinstype. Dit betekent dat er steeds minder de nadruk kwam te liggen op rolgedrag. Het accent in de opvoeding is meer komen te liggen op het individu (de persoon) en zijn eigen verantwoordelijkheid. (vgl. Douglas, 1973). De plaats van het individu in de westerse maatschappij verschilt van die in de plattelands samenleving van bijv. de mediterrane gebieden.

3.3.1 *Rolgedrag*

We kunnen ‘het’ mediterrane gezin kenmerken als een ‘positioneel’, dus rolbepaald gezin. De communicatie verloopt er goed wanneer ieder zich gedraagt zoals zijn rol dat voorschrijft. Ieder heeft zijn eigen plaats. Vaak zien we hoe de leden van het gezin niet bij naam, maar bij hun rol genoemd worden. Bijv. ‘moeder-van-mijn-zoon’ (tegen de echtgenote), ‘mijn huis’ (tegen de echtgenote ! die immers de beschermster van het huis= gezin is), ‘mijn zoon’, ‘moeders broer’, ‘zus’, ‘oudste’, etc. In een ander boek (‘Familie-relaties en persoonlijkheidsontwikkeling in Marokko’) heb ik uitgelegd dat een Marokkaanse kind zijn plaats geleerd wordt per situatie. Elk zo’n situatie heeft zijn eigen voorschriften voor (rol) gedrag.

“Kind zijn in twee culturen”
A. As Eppink

3.4 Voorbij de discussie

De discussie is gevoerd, op een democratische wijze is de discussie gevoerd. De meerderheid beslist. Degenen die het oneens blijven, vormen een minderheid. Zij staan in de hoek; ze hebben zichzelf gemarginaliseerd.

De discussie is gevoerd en ging over integratie. Hoe gedraagt een beschaafde maatschappij zich tegenover nieuwe medeburgers, die niet op het nationale territorium zijn geboren en degenen (meer dan een derde van de migranten) die hier wél geboren zijn? Allemaal mensen die eerst door overheid en nijverheid, later op eigen kracht, en altijd uit noodzaak, als goedkope arbeidskrachten het land werden binnengehaald, of zijn binnengekomen.

Berust een maatschappij alleen op het onzalige begrip *roots* ? Komt het eigen volk eerst?

Moet een onderscheid in stand worden gehouden?

En moeten ZE terug in tijden van recessie?

Of verandert een maatschappij? Veranderen zij ons, en wij hen?

Een maatschappij verandert. België, Brussel, Limburg en Antwerpen veranderen voortdurend, en dat is maar goed ook. Grote steden beginnen overal in de wereld op elkaar te lijken. Het is waar dat de grenzen vervagen. Territoria zijn relatief, en nationaliteiten voor wijziging vatbaar.

In het begin leek de discussie van korte termijn; over de migranten en hun integratie voor enen, over de gastarbeiders en hun terugkeer voor de anderen. Projecten voor enen, gecharterde vliegtuigen voor de anderen. De discussie werd politiek geladen. De koorts steeg. Een vrouw werd aangewezen om de discussie te voeden, of misschien alleen om de indruk te wekken dat er aan de problematiek iets werd gedaan. Paula D'Hondt is een groot Koninklijk Commissaris geweest. In haar persoon heeft de democratie bewezen dat zij in haar schoot de energie en het talent kan vinden om racisme en extremisme te weren, en verandering te aanvaarden. Het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding zet deze taak verder, uitgaand van de verworvenheden.

Zo is discussie boven de problematiek van migranten uitgegroeid tot een discussie over de aard van onze maatschappij. Die zal niet alleen op afkomst zijn gebaseerd, dat nooit meer. De maatschappij zal democratisch zijn, en zeer verscheiden. De meerderheid heeft dit ingezien. De meerderheid aanvaardt de integratie. Een minderheid mag blijven prullen. Dergelijke groepen overleefden zichzelf ook enige tijd na de invoering van het algemeen stemrecht, en van het stemrecht voor vrouwen.

De discussie is nuttig geweest. ZIJ is voorbij.

Niemand is minder, niemand is meer.

“Kind zijn in twee culturen”

A. As Eppink

4. Nuttig om te weten

4.1 Geschiedenis van Gent

Stad aan de monding

Van 1100 tot 1500 speelde Gent een vooraanstaande rol onder de belangrijkste steden van Noord-West-Europa. Men schat het aantal inwoners van de 13de tot de 15de eeuw op zo'n 65.000, dit is nauwelijks iets minder dan Parijs, maar een heel stuk meer dan bijvoorbeeld Londen of Hamburg. Zijn karakter van middeleeuwse grootstad dankte Gent aan de productie van wollen luxelakens en zijn uitstekende ligging aan de samenvloeiing van de twee belangrijkste rivieren van Vlaanderen, de Leie en de Schelde, met hun goede mogelijkheden voor het handelsverkeer.

Op die plek, waar de beide rivieren samenkomen, was het dat de wieg had gestaan van Gent. De stadsnaam zelf betekent trouwens niets anders dan 'monding' of 'samenvloeiing'. Die gunstige ligging heeft hier al sinds de prehistorie mensen samengetrokken. Archeologen en plaatsnaamkundigen hebben er talrijke sporen van menselijke aanwezigheid aangetoond sinds het steen- en het ijzertijdperk. In de eerste eeuwen van onze jaartelling, tijdens de overheersing van de Romeinen, bestond er een vrij belangrijk dorp op hoge zandrug die zich uitstrekt van Eenbeekeinde in Destelbergen tot het punt waar Leie en Schelde samenvloeien. De mensen woonden er veilig beschermd tegen het water. Verderop langs de Schelde, op de Blandijnberg, bevond zich een Romeinse villa.

Het aanzienlijk gebouw één van de bezitters) genoemd, fungeerde grote Germaneninvalen van van de Romeinse en Schelde vestigden volkeren die men tot de

Het verblijf van de de jaren 629-639 keerpunt. Hij was een uit de Franse landstreek van de **Frankische** hem toegestaan was de

dat (naar een zekere Blandius, *Blandinium* of Blandijn werd daar allicht als centrum van een landbouwuitbating. De grote 406/407 betekenden het einde bezetting. In de valleien van Leie zich daarna voorgoed Germaanse Salische Franken rekt.

geloofsverkondiger Amandus in betekende een belangrijk voormalige edelman, afkomstig Aquitanië. Hij kwam met brieven **koning Dagobert I**, waardoor het bewoners van de Gentse regio

desnoods te dwingen zich te laten dopen. Zoals vele van zijn tijdgenoten zal de ondernemende Fransman per schip hebben gereisd langs Leie of Schelde. Maar toen hij aan wal wou gaan bij *Ganda*, de plek waar zich thans de ruïnes van de Sint-Baafsabdij bevinden, wierp de vijandige bevolking hem terug in het water. Hij trok zich dan wat verderop langs de Schelde enige tijd terug in een klein kloostertje met bidplaats, vermoedelijk op de Blandijnberg, de plaats waar later de Sint-Pietersabdij zou verrijzen. Tot een plaatselijke gezagdrager op zekere dag in *Ganda* een terdoodveroordeelde liet ophangen. Amandus liet hem heimelijk van de galg afhalen en overbrengen naar zijn kloostertje. Door gebed wist hij hem weer tot leven te wekken. Dit mirakel was blijkbaar zo overtuigend, dat de inwoners van de streek zich

vrijwillig lieten dopen en de heidense cultusplaatsen vernielden. Meteen was de kerstening van de Gentse bevolking een feit.

Daarop heeft Amandus samen met zijn vriend en volgeling Bavo - alweer een voormalige edelman, afkomstig uit Haspengouw - twee kloosters gesticht, deze van Sint-Baafs en Sint-Pieters. Had de heilige man maar een dagboek bijgehouden! Toen de beide Gentse abdijen

later mekaars hebben zij zich om hun 'eerstebewijzen. Diefstal vervalsing van eeuwenlang tot vandaag toe abdij de oudste is vloeien bij beide abdijen

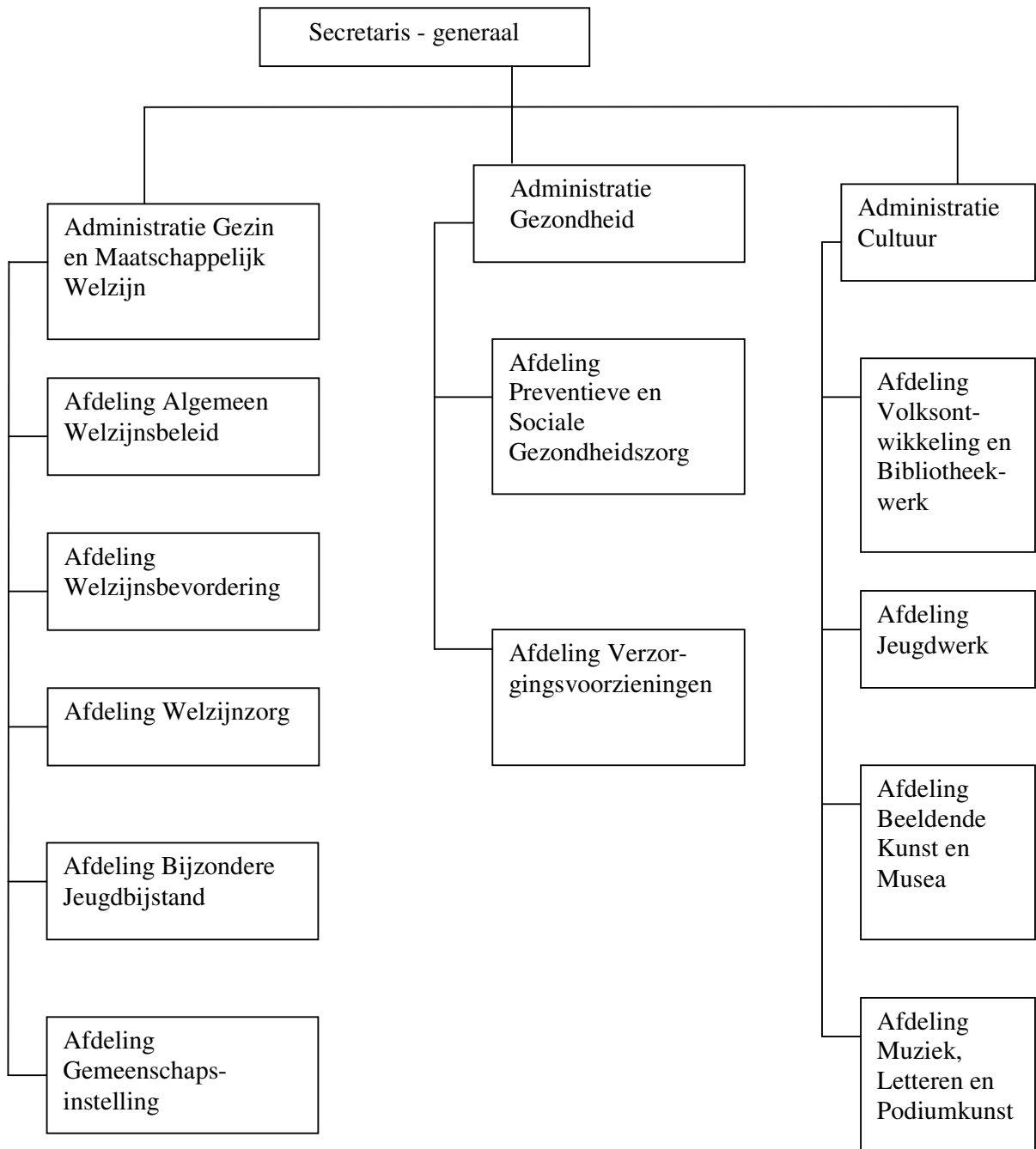

grote rivalen waren, verbeterd ingespannen geboorterecht' te van relikwieën en oude oorkonden waren schering en inslag. Zelfs doet de vraag welke nog steeds veel inkt geschiedkundigen. De richtten de eerste kerken

op voor de landelijke domeinbewoners, namelijk Sint-Martinus op Ekkergem en Heilig-Kerst vlakbij de **Sint-Baafsabdij**. Sint-Pieters en Sint-Baafs kenden een tijd van hoge bloei onder de regering van keizer Karel de Grote. Niemand minder dan diens beroemde vertrouwensman en biograaf Einhard was vanaf 815 lekenabt van de twee Gentse kloosters. Hij bezorgde ze het statuut van koninklijke instellingen. Als een echte moderne manager legde hij de basis voor hun latere ontwikkeling tot de belangrijkste abdijen van Vlaanderen.

website: www.gent.be

4.2 Organogram van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur

5. Algemeen info

5.1 Tunesië

Geschiedenis

Prehistorie en oudheid

Tienduizenden jaren geleden zag Tunesië er heel anders uit dan nu. Het had een vochtig klimaat met veel bossen en andere vegetatie. De bewoners trokken in kleine groepjes rond en leefden van de jacht en de visserij. Het klimaat werd echter steeds droger en de mensen trokken van het zuiden naar het noorden. Fresco's op rotswanden herinneren aan deze tijd. Vanaf 5000 tot 6000 voor Chr. gingen de mensen dieren houden en gewassen verbouwen. Het rondtrekkende bestaan werd ingeruild voor een vaste woonplaats. Ongeveer 1100 voor Chr. waren de Feniciërs een machtig zeevarend volk dat vele nederzettingen stichtte langs de Afrikaanse kust. In 814 voor Chr. werd Carthago gesticht dat snel zou uitgroeien tot een politieke en militaire grootmacht en bovendien zou bloeiend handelscentrum. Vanaf de derde eeuw voor Chr. in o.a door de strategische ligging. koloniserend volk als de Romeinen levensbelang. Deze tweestrijd drie Punische oorlogen tussen Romeinen. Legendarisch is die de Romeinen bedreigde op hun eigen grondgebied en met een enorm leger met olifanten door Frankrijk en over de Alpen naar Rome trok. Uiteindelijk werden de Carthagers echter verslagen en de stad Carthago werd volledig verwoest. Na de ondergang behoorde het tot de Romeinse provincie Africa, waar zich vele Romeinse kolonisten vestigden. Curieus is dat pas in 1985, meer dan 2000 jaar later, vrede werd gesloten tussen Rome en Carthago. Vanuit het Midden-Oosten verbreidde het christendom zich in de 2e en 3e eeuw na Chr. over het Romeinse Rijk. In de 5de en 6de eeuw behoorde Carthago tot het rijk der Vandalen. Deze Germaanse stammen onder leiding van de beroemde Geiserik vielen vanuit Spanje Noord-Afrika binnen. Vanuit Noord-Afrika ondernamen ze plundertochten naar landen en eilanden rond de Middellandse Zee. De Vandalen werden in 543 weer verdreven door de Byzantijnen waarna voor Carthago een nieuwe bloeiperiode aanbrak.

Turkse Periode

Islamitisch fundamentalisme

De Ottomanen heroverden Tunesië weer in 1574, mede omdat de Spanjaarden ook al oorlog voerden met de Nederlanden. Tunesië werd onder Turks oppergezag nagenoeg onafhankelijk. Het land werd officieel een Ottomaanse provincie met aan het hoofd een door de sultan aangestelde beis trok er één in 1591 een regeringsperiode van de machtsverhoudingen bestond uit het innen en de echte machthebber in zich ten slotte in 1702 de 1705 werd hij echter Turki. Hoessein werd de Hoesseinieden. Onder de grotere welvaart. Naast leverden ook landbouw In het begin van de 19de landen onderdrukking van de slavernij. Dit kostte Tunesië natuurlijk zeer veel geld en grote armoede was dan ook het gevolg. De verovering van Algiers door Frankrijk (1830) had grote gevolgen voor Tunesië. Pogingen om Tunesië te moderniseren mislukten en kostten zeer veel geld. Het verhogen van de belastingen was vaak de oorzaak van volksopstanden. Mohammed al-Sadik gaf Tunesië in 1861 een van tevoren door Napoleon III goedgekeurde grondwet.

pasja. Uit de officierskaste van de de macht aan zich. Hierna volgde regenten, de deis, en verschoven opnieuw. De bei, wiens taak beheren van de belastingen werd de staat. Ibrahim al-Sjarif eigende titels bei, dei en pasja toe. Al in opgevolgd door Hoessein ben Ali stichter van de dynastie der Hoesseinieden kwam Tunesië tot de eeuwenoude zeeroverij en handel veel geld op. eeuw verlangden de Europese van de piraterij en afschaffing

In de jaren tachtig manifesteerde zich een islamitisch-fundamentalistische beweging. De overheid trad hier hard tegen op. De moslim-fundamentalisten waren o.a. betrokken bij ongeregeldheden op universiteiten en bij het grote broodoproer van januari 1984. President Bourguiba ontsloeg daarop premier Mzali. Op 7 november liet generaal Ben Ali, in oktober 1987 tot premier benoemd, de bejaarde Bourguiba ongeschikt verklaren nog langer het presidentschap te vervullen en nam zelf de macht over. In de buitenlandse politiek oriënteerde Tunesië zich meer op de Arabische wereld. Zo vestigde de PLO haar hoofdkwartier in 1982 in Tunis.

Tijdens de Tweede Golfoorlog nam Tunesië een neutrale houding aan. Bij de presidentsverkiezingen van maart 1994 werd president Ben Ali met een grote meerderheid herkozen en bij de parlementsverkiezingen verwierf het Rassemblement constitutionnel démocratique (RCD) bijna alle stemmen. Op de gang van zaken met betrekking tot de verkiezingen en de mensenrechten kwam veel kritiek uit binnen- en buitenland. Tegen het islamitisch fundamentalisme stelde president Ben Ali zich zeer hard op, wat resulteerde in de arrestatie van vele fundamentalisten. In januari 1996 kwamen in Tunis de Arabische ministers van Buitenlandse Zaken bij elkaar om een gezamenlijke strategie tegen het terrorisme te bespreken.

Bevolking

Het aantal inwoners van Tunesie bedroeg in 1999 ongeveer 8.500.000. De bevolkingsdichtheid is zeer verschillend. Rond Tunis en het iets zuidelijker gelegen Sousse is de bevolkingsdichtheid het grootst. In het zuiden daarentegen wonen maar zeer weinig mensen per km².

In de kustgebieden leven de nakomelingen van de Feniciërs, Romeinen, Noormannen, Andalusiërs en Turken, die zich volledig vermengd hebben met de Arabieren en Berbers. De Berbers, ongeveer 1% van de bevolking, leven in enkele kleine gemeenschappen in de bergen en op het eiland Djerba. Tot 1956, onafhankelijkheid, leefden nomaden of bedoeïenen van de tachtig waren er nog De rest is nu toeristenindustrie. groten getale in van hen zijn er nog maar weinig over, ongeveer 2000, en de meesten wonen op het eiland Djerba. Ook van de vele tienduizenden Europeanen die tot 1956 in Tunesië woonden, zijn er nog maar weinig overgebleven. 54% van de bevolking woont in de steden. Vooral de jonge Tunesiërs trekken in groten getale naar de steden, waardoor het platteland ernstig vergrijsd. Grote steden in Tunesië zijn Tunis (1,83 miljoen inw.), Sfax (230.000), Kairouan (102.000) en Sousse (125.000).

Klimaat

Plaatselijke verschillen in het klimaat van Tunesië treden op door de invloed van de Middellandse Zee en de ligging ten opzichte van het gebergte en de Sahara. De oostkust en het noordelijke deel van Tunesië hebben onder invloed van de Middellandse Zee een subtropisch klimaat met zachte winters en warme droge zomers. De meeste neerslag valt ten noorden van de bergketens, nl. gemiddeld meer dan 400 mm per jaar met maxima langs de kust van 700 tot wel 1200 mm per jaar. Het binnenland heeft een steppeklimaat en het uiterste zuiden een woestijnklimaat. Ten zuiden van de bergketens begint de overgang naar een droger klimaat met neerslagmaxima van 300 mm en verder zuidwaarts van 100 tot 150 mm per jaar. In Zuid-Tunesië valt minder dan 100 mm neerslag per jaar. De neerslag valt met name in de periode oktober tot februari. Noord-Tunesië is aanzienlijk minder warm dan Zuid-Tunesië. In de warmste maand, juli, heeft de streek Tunis-Bizerte een gemiddelde temperatuur van 25,9 °C; het veel zuidelijker gelegen Tozeur heeft dan een gemiddelde temperatuur van 32,3 °C. Het gebied Tunis-Bizerte heeft in de koudste maand, januari, een gemiddelde temperatuur van 11 °C; het bergland van de Hoge Tell 5,9 °C. Sneeuw valt af en toe in het noordwestelijke bergland. In het centrum en zuiden van het land worden wel temperaturen gemeten van 50°C.

Federatie van Zelforganisaties in Vlaanderen vzw
FZO-VL

Tolhuislaan 84 A

9000 GENT

Tel: 09 235 26 30

Fax 09 235 26 39

e-mail: FZO.VL@skynet.be

VOICES

Driemaandelijke publicatie FZO-VL

Jaargang 2-nr. 2